

# РЕШЕНИЕ

№ 2201

гр. София, 03.04.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова**

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска  
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1444** по описа за **2023** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на А. П. К., чрез адвокат Н. Н. срещу Решение № 5270 от 22.12.2022 г., постановено по НАХД № 4470/2022г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 18-4332-021105 от 31.10.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В касационната жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Излагат се подробни съображения, че не е доказано от обективна страна осъществяването на нарушението на чл. 179, ал.2, пр.2 от ЗДвП. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС в обжалваната част. Претендират се разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Н., който поддържа жалбата и представя писмени бележки.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован не се явява и не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна, поради което решението на СРС да се остави в сила.

В настоящото производство не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

След като се запозна с обжалваното решение и касационните основания, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок, срещу акт подлежащ на обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата като целен резултат – отмяна на решението в обжалваната част е основателна, но по следните съображения:

Предмет на съдебна проверка пред районния съд е НП № 18-4332-021105 от 31.10.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя А. П. К. са били наложени две административни наказания за извършени на 13.06.2018г. нарушения на ЗДвП. За първото нарушение по чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП на жалбоподателя е била наложена глоба в размер на 200лв., а за второто нарушение квалифицирано по чл. 175, ал.1 т.5 от ЗДвП същият е бил санкциониран с глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

С атакуваното Решение № 5270 от 22.12.2022 г. решаващият делото състав на районния съд е потвърдил НП № 18-4332-021105 от 31.10.2018г. в частта по отношение на първото нарушение и наложеното за него наказание и изменил НП-то в частта за второто, като намалил наложените за него наказания съответно на глоба в размер на 50лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месеца. Решението на СРС в частта, с която НП е изменено не е обжалвано и същото е влязло в сила.

Предмет на настоящата касационна проверка е обжалваното решение само в частта, с която е потвърдено НП. Към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществуващото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция. Нормата на чл.11 от ЗАНН препраща към чл.81 ал.3 вр. чл. 80 ал.1 т.5 от НК, като съгл. ТП № 1/2015г. на ОСНК на ВКС и ОС на Втора колегия на ВАС-погасителната давност се прилага и в производствата по ЗАНН. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК. В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл.79, ал.1, т.2, е предвидено, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай, административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл.81, ал.4 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването

на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл.81, ал.4 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл.80, ал.3 от НК.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият съдебен състав констатира, че тя е изтекла предвид датата на извършване на нарушението 13.06.2018 г. С оглед гореизложеното, решението на районния съд следва да се отмени в обжалваната част и вместо него по същество на спора да се отмени и съответната част на оспореното НП.

Независимо от този изход на спора своевременно заявената претенция на касатора за присъждане на сторените от него съдебно-деловодни разноски се явява неоснователна. Както пред СРС, така и пред настоящата съдебна инстанция е представено единствено пълномощно, с което жалбоподателят е упълномощил адв. Н. да го представлява по делото до окончателното му приключване във всички инстанции. Липсват обаче доказателства както за договореното между страните адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство във връзка с обжалването на процесното наказателно постановление, така и за реалното му заплащане.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град, XXV-ти касационен състав,

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 5270 от 22.12.2022 г., постановено по НАХД № 4470/2022г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 18-4332-021105 от 31.10.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-021105 от 31.10.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в частта, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 179, ал.2, пр.2 от ЗДвП на А. П. К., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.